

Arrest

nr. 61 823 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 17 februari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2009 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 november 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 17 februari 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene verwijst eveneens naar het feit dat haar enige familie hier in België verblijft, maar verzuimt het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieliden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven en Nederlands heeft gestudeerd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...).

1.3. Op 17 februari 2011 wordt er aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...)

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit té zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoekster immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de eerste bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij in fine van haar verzoekschrift betoogt: *“Aangezien de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en aangezien het bevel om het grond gebied te verlaten is gebaseerd op de bestreden beslissing dient dit bevel, conform de bijlage 13, dan ook vernietigd.”* Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, en de ingediende regularisatie-aanvraag terug “open” valt, quod non, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en “van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.”

Na een theoretisch betoog aangaande de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen betoogt verzoekster als volgt:

“(…) 7.2. Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden. Immers verzoekster vraagt om geregulariseerd te worden op basis van 2.8A. Volgens de vernietigde instructies dient verzoekster te voldoen aan de volgende voorwaarden: een ononderbroken verblijf van 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag tot machtiging van het verblijf; vóór 18.03.2008 een geloofwaardige poging te hebben ondernomen om zich in regel te stellen met haar verblijf of nog een wettig verblijf in België voor die datum te hebben gehad en aantonen dat zij voldoende lokaal is verankerd in België. De DVZ had verzoekster minstens kunnen uitnodigen om zich te verantwoorden over het ontbreken van een geloofwaardige poging of over een wettig verblijf voor de opgegeven datum van 18.03.2008. Het is niet onaannemelijk dat verzoekster misschien in de periode van illegaal verblijf een raadsman heeft geraadpleegd, wat minstens gelijk staat met een geloofwaardige poging. Nu neemt de DVZ, of althans de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, een botte beslissing zonder zich er echt van te vergewissen of de gronden waarop zijn haar beslissing baseert ook daadwerkelijk kunnen onderbouwd worden.

7.3 Bovendien, en niet in het minste, vraagt verzoekster geregulariseerd te worden wegens haar prangende humanitaire situatie. Nergens in de bestreden beslissing valt ook maar te lezen dat de DVZ deze situatie heeft onderzocht. De DVZ stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van punt 2.8A en geeft nog wat bijkomende commentaar aangaan de lokale verankering, i.e. familie in België, gevolgde lessen Nederlands en geen strafbare feiten gepleegd, maar onderzoekt niet of verzoekster wel degelijk zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Minstens had in de bestreden beslissing blij moeten gegeven zijn van enige onderzoek dienaangaande, quod in casu non. Gelet op het onnauwkeurig en onvolledig onderzoek van de DVZ kan men niet stellen dat de DVZ zich heeft gedragen naar de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien valt de bestreden beslissing op wegens het ontbreken van enige motivering aangaande de vraag tot regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd.

Aangezien de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd en aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op de bestreden beslissing dient dit bevel, conform de bijlage 13, dan ook vernietigd.”

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Nopens art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond werd verklaard en haar een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken

dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat dit onderdeel van het enig middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Na een theoretische uiteenzetting nopens de formele motiveringsplicht, houdt verzoekster in eerste instantie voor dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid haar minstens had kunnen uitnodigen om zich te verantwoorden over het ontbreken van een geloofwaardige poging of over een wettig verblijf voor de opgegeven datum van 18.03.2008. Verzoekster durft daarbij zelfs te stellen dat de gemachtigde een botte beslissing heeft genomen zonder zich er echt van te vergewissen of de gronden waarop zij haar beslissing baseert ook daadwerkelijk onderbouwd kunnen worden. De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar beschouwingen falen naar recht. Het komt immers aan verzoekster toe om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt om gemachtigd te worden tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis en daartoe de nodige bewijsstukken van voor te leggen. Verzoekster kan geenszins van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwachten dat hij, indien hij vaststelt dat verzoekster vóór 18.03.2008 geen periode van wettig verblijf heeft gehad, noch enige geloofwaardige poging heeft ondernomen, verzoekster contacteert voor een bijkomende verantwoording. De verwerende partij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. " (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

Dit onderdeel van verzoekster haar middel kan dus niet worden aangenomen.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid niet zou hebben onderzocht of zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster in haar aanvraag vermeld heeft dat:

- zij sedert 2001 in België verblijft;
- zij stukken voorbrengt waaruit blijkt dat zij sinds haar aankomst permanent in het rijk heeft verbleven
- ze goed geïntegreerd is en al geruime tijd Nederlandse taallessen volgt
- haar enige familie, haar twee zussen, ook in België verblijven
- zij zich nooit heeft ingelaten met strafbare feiten en steeds een voorbeeldig burger is geweest

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk alle door verzoekster aangehaalde elementen beoordeeld: (...)

De verzoekende partij toont niet aan met welk element van haar aanvraag geen rekening zou zijn gehouden bij de beoordeling ervan. In tegenstelling tot wat verzoekster wil laten uitschijnen in haar verzoekschrift, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wel degelijk alle door verzoekster aangebrachte elementen nauwkeurig en volledig onderzocht. Bovendien werd de bestreden beslissing met redenen omkleed die haar in feite en in rechte afdoende ondersteunen. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001). De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is en aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid

handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.6. Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden centrum.

3.7. Criterium 2.8. A van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een*

duurzame lokale verankering in België is een feitenkwesitie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde. Volgende vreemdelingen komen in aanmerking: A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

3.8. Verzoekster was op de hoogte van de voorwaarden die criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 omvat aangezien zij blijkens het administratief dossier op 29 september 2009 een “typeformulier Regularisatieaanvraag” indiende waarin zij ondermeer het volgende aankruiste:

Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden :

- *Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009).*
- *Vóór 18 maart 2008 :*
 - *een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)*
 - *geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.*
- *de lokale verankering in België bewijzen : 1+2+3 bewijzen:*
 1. *De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen*
 2. *De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen*
 3. *Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.”*

3.9. De eerste bestreden beslissing stelt omtrent de toepassing van criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 het volgende: *“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”*

3.10. Waar verzoekster opwerpt dat *“De DVZ (...) verzoekster minstens (had) kunnen uitnodigen om zich te verantwoorden over het ontbreken van een geloofwaardige poging of over een wettig verblijf voor de opgegeven datum van 18.03.2008. Het is niet onaannemelijk dat verzoekster misschien in de periode van illegaal verblijf een raadsman heeft geraadpleegd, wat minstens gelijk staat met een geloofwaardige poging. Nu neemt de DVZ, of althans de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, een botte beslissing zonder zich er echt van te vergewissen of de gronden waarop zijn haar beslissing baseert ook daadwerkelijk kunnen onderbouwd worden.”*, dient de Raad op te werpen dat het de aanvraagster van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toekomt om aan te tonen dat zij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van haar aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning daarvan. Er kan in deze van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij op zoek gaat naar informatie ten behoeve van verzoekster. De bewijslast ligt in deze bij verzoekster. Verzoekster uit bovendien louter hypothetische beweringen en toont op geen enkel wijze aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken op informatie zou gestoten zijn die aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beslissing. De hele zaak blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.11. Waar verzoekster nog een motivering verwacht in de eerste bestreden beslissing aangaande de vraag tot regularisatie op basis van een prangende humanitaire situatie dient de Raad op te merken dat

verzoekster in het in punt 3.8. bedoelde "typeformulier Regularisatieaanvraag" weliswaar de rubriek "andere prangende humanitaire situaties" heeft aangekruist, doch hieromtrent geen concrete uitleg verstrekt heeft en evenmin in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging. Ook in haar verzoekschrift laat verzoekster na uiteen te zetten in welke prangende situatie zij zich bevond. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk de verwachting koesteren hieromtrent een specifieke motivering te vinden in de eerste bestreden beslissing, andere dan: "Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven en Nederlands heeft gestudeerd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA